

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Co/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113212015
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5113212015.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, Mgr. Zuzany Štolcovej, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 264 29 705, proti žalovanému: A. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX Z., štátny občan SR, v konaní o zaplatenie zmenkovej sumy 288 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9C/228/2013-181 zo dňa 29.09.2016 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin č.k. 9C/228/2013-227 zo dňa 30.3.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 9C/228/2013-181 zo dňa 29.09.2016 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin č.k. 9C/228/2013-227 zo dňa 30.3.2017 v napadnutom výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšku uplatneného nároku a vo výroku IV. o trovách prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **n e m á n á r o k** na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 68 Eur spolu s 6 % ročným úrokom zo zmenkovej sumy 68 Eur od 11. 10. 2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. konanie o nároku žalobcu na zmenkový úrok vo výške nad 0,06 % denne zo zmenkovej sumy 288 Eur od 27.07.2010 do zaplatenia zastavil, výrokom III. žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietol a výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení poukázal na návrh, ktorým žalobca uplatnil právo na zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 288 Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 288 Eur od 27.07.2010 do zaplatenia, na 6 % ročný úrok zo zmenkovej sumy 288 Eur od 11.10.2010 do zaplatenia, na zmenkovú odmenu vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 0,96 Eur, a náhradu trov konania. Podľa žaloby je žalobca ako indosatár nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 06.11.2009 na zmenkovú sumu 288 Eur, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 27.07.2010. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ na zmenkovú sumu a na úroky nič nezaplatil. Žalobca podal návrh na vzorovom tlačive „A“ podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) 861/2007/ES, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej aj len „Nariadenie“).

2. Okresný súd v zmysle nariadenia doručoval žalovanému kópiu návrhu na uplatnenie pohľadávky spolu s tlačivom „C“ na odpoveď. Žalovaný v odpovedi uviedol, že pohľadávku žalobcu akceptuje len čiastočne s poukazom na prebiehajúce exekučné konanie 18Er/363/2011 a so zmenkou nesúhlasí, pretože bol podvedený a s takýmto obsahom by ju nevypisoval. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, v ktorom dospel k záveru, že s ohľadom na rozhodcovský rozsudok, ktorý má rovnaké účinky ako právoplatný

rozsudok súdu, bráni táto skutočnosť, aby tú istú vec opätovne prejednal, a preto žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi len zmenkovú odmenu vo výške vo výške 1/3 zmenkovej sumy, čiže v sume 0,96 Eur a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Krajský súd uznesením č.k. 13Cob/123/2015 zo dňa 04.09.2015 rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku uplatneného nároku a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, keď sa nestotožnil so záverom o prekážke rozhodnutej veci založenej rozhodcovským rozsudkom, ohľadom ktorého exekučný súd dospel k názoru, že je v celom rozsahu nevykonateľný. Krajský súd zároveň určil, že bude úlohou okresného súdu zaoberať sa otázkou, či rozhodcovská doložka v zmluve o úvere je platná, a či mal rozhodcovský súd právomoc na vydanie rozhodcovského rozsudku.

3. Okresný súd spor znova rozhodoval v čase, keď už bolo známe spoločné stanovisko Občianskoprávneho a Obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 20.10.2015, podľa ktorého, ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý žalobca použil, že pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je súd ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve. Okresný súd zo spisového materiálu Okresného súdu Martin sp. zn. 18Er/363/2011 zistil, že jeho súčasťou je aj zmluva o úvere medzi obchodnou spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahovali ustanovenia vtedy platného zákona č. 258/2001 Z.z. Okresný súd konštatoval, že žalovaný podpísal zmenku dňa 06.11.2009, pričom podľa lustrácie v Sociálnej poisťovni skončil jeho pracovný pomer dňa 30.11.2009 a následne poberal dávku v nezamestnanosti, a preto je nepravdepodobné, že by úver prijímal na výkon svojho povolania tak, ako to bolo uvedené vo formulárovom tlačive úverovej zmluvy. Nároky pôvodného veriteľa je preto nutné posudzovať ako nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej obligatórnou súčasťou bola percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Ak zmluva vyžadované náležitosti neobsahuje, je poskytnutý úver považovaný za úver bez poplatkov a bezúročný. Z dokazovania okresný súd ustálil, že zmenka zabezpečovala práva veriteľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. z úverovej zmluvy č. 609000125, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 200 Eur za poplatok vo výške 196 Eur. Žalovaný mal úver zaplatiť v 12-tich mesačných splátkach po 33 Eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v článku 17 obsahovali dohodu o vyplnení zmenky, v ktorej nebola vyplnená zmenková suma a dátum úročenia zmenkovej sumy, ktoré údaje mal doplniť remitent na zmenke najneskôr v deň, keď sa podľa bodu 4 obchodných podmienok stane celý dlh splatný. V článku 18 všeobecných obchodných podmienok bola dohodnutá rozhodcovská doložka, podľa ktorej sa mali spory z tejto zmluvy riešiť pred rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom v Bratislave. Okresný súd túto rozhodcovskú doložku vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r) vtedy platného Občianskeho zákonníka, pretože vyžadovala v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Na základe takejto neplatnej doložky nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu a uvádzaný rozhodcovský rozsudok bol ničotným alebo nulitným právnym aktom vydaným bez toho, aby tento orgán mal k tomu právomoc.

4. V ďalšom sa okresný súd zaoberal dôvodnosťou a zákonnosťou nárokov žalobcu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že absencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov spôsobovala v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch to, že úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Ak teda žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 200 Eur, mal by vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť vrátiť len túto sumu. V rozhodcovskom rozsudku bolo konštatované, že zmenková suma 288 Eur pozostávala z istiny vo výške 264 Eur a poplatku za zasielanie upomienok vo výške 24 Eur. Ak mal podľa zmluvy žalovaný zaplatiť spolu sumu 396 Eur a z tejto istiny mal podľa rozhodcovského rozsudku dlhovať sumu 264 Eur, je zrejmé, že musel zaplatiť sumu 132 Eur na istinu úveru dohodnutú v celkovej výške 396 Eur. Ak záväzok žalovaného vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru predstavoval len sumu 200 Eur, z ktorej žalovaný zaplatil sumu 132 Eur, je zrejmé, že na istine dlhuje 68 Eur a iné nároky pôvodného veriteľa voči žalovanému preukázané neboli. Podľa okresného súdu tak do zmenky mala byť uvedená zmenková suma len 68 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 200 Eur, ktorú mal žalovaný skutočne veriteľovi zaplatiť, a sumou 132 Eur, ktorú zjavne zaplatil. Okresný súd vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb. v znení platnom v čase jeho rozhodovania a z úradnej povinnosti prihliadol na skutočnosti odôvodňujúce námietky v

prospech žalovaného ako spotrebiteľa. Okresný súd s ohľadom na ustanovenie § 48 ods. 1 Zákona zmenkového a šekového priznal žalobcovi len zmenkovú sumu v dôvodnej výške 68 Eur a zákonný 6 % ročný úrok z tejto sumy od 11.10.2010, teda odo dňa zročnosti tak, ako to žalobca žiadal.

5. V časti, kde žalobca žiadal 0,06 % úrok denne zo zmenkovej sumy 288 Eur od 27.07.2010 do zaplata, nepovažoval okresný súd žalobu za dôvodnú, nakoľko išlo o časť dohodnutého úroku vo výške 0,25 % denne. Okresný súd tento úrok považoval za dohodnutý neplatne, pretože odporoval dobrým mravom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Tento úrok totižto v prepočte predstavuje 91,25 % ročne, pričom v roku 2009, kedy bol úver žalovanému poskytnutý, sa úrokové sadzby poskytovaných spotrebiteľských úverov pohybovali do 9 % ročne, a teda dohodnutý úrok zo zmenkovej sumy takúto priemernú ročnú úrokovú mieru niekoľkonásobne prevyšoval a hraničil s úžerou. Dohoda o takto vysokom úroku podľa okresného súdu odporovala dobrým mravom a ako taká bola neplatná a aj keď žalobca žiadal z takéhoto úroku len časť vo výške 0,06 % denne, okresný súd mu takýto nárok priznať nemohol, pretože celá dohoda o úrokoch bola neplatná. Okresný súd preto žalobcovi nepriznal ani len časť z neplatne dohodnutého plnenia a vo zvyšku uplatneného nároku na zmenkovú sumu a na úrok zo zmenkovej sumy žalobu ako nedôvodnú zamietol. V časti, kde žalobca zobral žalobu späť, okresný súd konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Okresný súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP s tým, že ani jedna zo strán nebola v konaní plne úspešná a preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá proti druhej strane právo na náhradu trov.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP, a to proti výroku o zamietnutí a výroku o nepriznaní trov konania. Namietal, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie, okrem iného oboznámením sa so zmluvou o úvere, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi. Takéto dokazovanie žalobca ani žalovaný nenavrholi. Namietal, že predložil ako dôkaz o svojich nárokoch zmenku, ktorou dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy s príslušenstvom. Predpokladom vydania rozsudku bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Žalovaný mohol podľa čl. 5 ods. 3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, a pokiaľ tak neurobil, akékoľvek iné námietky musia byť odmietnuté, a to z dôvodu koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Okresný súd nebol legitimizovaný, aby postupom podľa § 120 ods. 1 O.s.p. vznášal námietky voči zmenke. Okresný súd z vlastnej iniciatívy vo veci vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Okresný súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal podľa neho z nesporných skutočností, avšak skutočnosti, z ktorých okresný súd vychádzal, neboli tvrdením ani jednej zo sporových strán. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy, a preto ju nie je možné spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Žalobca namietal, že okresný súd ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový (ďalej len „zákon č. 191/1950 Zb.“). Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb. vyplýva, že ten, kto je žalovaný zo zmenky, môže vznášať proti zmenkovému nároku určité námietky, avšak je na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno tak spočíva na povinnom, v danom prípade spočívalo na žalovanom a ak toto dôkazné bremeno neunesol, tak potom nie je možné pri kauzálnych námietkach dôkazné bremeno presúvať zo žalovaného na žalobcu ako oprávneného. Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo 1839/2000, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013 a zvýraznil zásadu abstraktnosti zmenkových záväzkov, čo znamená, že v prípade zmenky ide o záväzky celkom oddelené od všeobecných záväzkových vzťahov, ktoré viedli k jej vzniku, čo platí aj pre zmenky zabezpečovacie. Vzhľadom k tomuto základnému východisku preto okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal aj na závery Stanoviska Najvyššieho súdu SR 95/2015, ktoré podľa jeho názoru vychádza z viacerých nepravdivých premís. V súvislosti so Stanoviskom Najvyššieho súdu SR č. 93/2015 Zb. žalobca poukázal na niekoľko prípadov rozhodnutí Oberster Gerichtshof - najvyššieho rakúskeho súdu v civilných veciach, a keďže rakúsky ústavný súd nie je oprávnený skúmať ústavnosť rozhodnutí Oberster Gerichtshof, sú tieto rozhodnutia považované za konečné v rámci súdneho systému Rakúskej republiky. Ani nemecká ani rakúska úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje žiadne prelomenie ochranyhodnosti prevodu (rubopisu) v prípadoch zmenky založenej spotrebiteľským vzťahom, čoho dôkazom je: BGH, 25.02.1965 - II ZR 191/62 (Dr. Fisher, Dr. Kuhn, Liesecke, Dr. Bukow a Dr. Schulze). Žalobca v podanom odvolaní uviedol závery a rozhodnutia práve vo vzťahu k ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. v nadväznosti na Spoločné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 so záverom, že samotné stanovisko bez odôvodnenia sa vôbec nezmieňuje o prelomenie ochrany nadobúdateľa zmenky podľa § 17 čl. I zákona č. 191/1950 Zb., t.j. o

nepotrebnosti preukazovania zlomyseľného konania nadobúdateľa zmenky (indosatára) pri nadobúdaní zmenky, či už na námietku dlžníka alebo bez nej, z čoho jasne vyplýva, že ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. naďalej platí v celej svojej šírke, že stanovisko sa skutočne týka iba povinnosti ex offo preskúmať zmenkový nárok v intenciách možnej absolútnej neplatnosti podkladového úkonu (kauzálneho úkonu) z dôvodu jeho nekalej povahy alebo neprípustnosti nároku zo zmenky. Stanovisko NS SR č. 93/2015 v žiadnom prípade neprelomilo zásadu ochranyhodnosti prevodu zmenky rubopisom. K prelomeniu došlo až zmenou zákona zmenkového a šekového k 23.12.2015, a to nepochybne bez spätných účinkov na zmenky vystavené pred týmto dátumom. Stanovisko Najvyššieho súdu SR v podstate odmieta aplikovať ochranu zmenkového dlžníka voči indosantovi cestou náhrady škody a tlačí všeobecné súdy do hľadania riešení poskytnutia ochrany dlžníkovi pred ochranou indosatára, avšak nijako neuvádza, že ak aj všeobecný súd zistí neplatnosť kauzálneho úkonu, čo má všeobecný súd okrem prieskumu zmenkového nároku v intenciách neplatného kauzálneho úkonu robiť. Prieskum zmenkového nároku v intenciách neplatnosti kauzálneho úkonu po dobromyseľnej indosácii má ten následok, že sa to nijako nedotýka povinnosti zaplatiť sumu uvedenú na zmenke. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na rakúsku úpravu ochrany spotrebiteľa pri zmenkových vzťahoch, a to znenie rakúskeho spolkového zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj rozsudok Oberster Gerichtshof, rozhodnutie sp. zn. 1Ob602/87 z 10.6.1987. Žalobca zdôraznil, že neexistuje taký judikát českého, nemeckého alebo rakúskeho súdu, ktorý by umožňoval chrániť zmenkového dlžníka pred dobromyseľným (pri nadobúdaní zmenky) indosatárom tak, že by chránil zmenkového dlžníka bez námietky zmenkového dlžníka vo vzťahu k okolnostiam, ktoré by mohol namietat voči predchádzajúcemu majiteľovi zmenky. Princíp zákazu zneužitia práva totiž chráni len tých, čo sa o svoje práva starajú. To, že bolo možné zmenkou zabezpečiť sumu len do výšky 30 % (§ 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z.) nie je dôvodom na neplatnosť zmenky, ak suma v nej uvedená presahuje túto sumu. Uvedené je možné považovať len za relatívnu námietku zmenkového zákazu, ktorá je založená na porušení povinnosti veriteľa dlžníka neprijať zmenku v rozpore so zákazom jej prijatia t.j. na osobných vzťahoch medzi veriteľom a dlžníkom. Neplatnosť zmenky je regulovaná výlučne zákonom č. 191/1950 Zb., a preto nie je možné na ňu aplikovať ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov v zmysle Občianskeho zákonníka. Zmenka v danom konaní spĺňa všetky náležitosti vyžadované v § 75 zákona č. 191/1950 Zb., tak potom nemôže byť zmenkou neplatnou, a to z dôvodu, že by svojim obsahom alebo účelom odporovala zákonu. Skúmaním kauzy ex offo by dochádzalo k narúšaniu pilierov, na ktorých stojí zmenkové právo a Dohovor o jednotnom zmenkovom práve zo 7.6.1930, čím by dochádzalo k budovaniu nedôvery voči zmenke ako cennému papieru. Názor Najvyššieho súdu SR v odôvodnení stanoviska o tom, že pri uplatnení námietky dlžníka, že žalobca konal vedome na škodu dlžníka, by výkon práva bol v rozpore s dobrými mravmi ako aj v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 7), je podľa názoru žalobcu nesprávny. V prípade indosácie zmenky, sa zmenka stáva platidlom, takže možnosť vznášať námietky voči nej je obmedzená len na prípady zlomyseľnosti nadobúdateľa pri jej nadobúdaní. Najvyšší súd SR v stanovisku nesprávne vykladá pojem „vedome na škodu veriteľa“ spôsobom, ktorý bol v Rakúsku na Oberster Gerichtshof opustený v roku 1972. Pre porovnanie žalobca poukázal na rozhodnutie OGH 1 Ob 270/57 z 8.1.1958, OGH 5 Ob 275/71 z 25.01.1972 SZ 45/6 - EvBl 1972/190 S 352.

7. Žalobca poukázal na to, že znenie dohody o vyplňovacom práve vo všeobecných obchodných podmienkach nemá žiadne znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože nebude spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oproti zákonnej úprave a navyše sa bude týkať ceny hlavného predmetu plnenia, ktorá bola individuálne vyjednaná, pričom sa v ňom nebude spomínať žiaden zmenkový úrok, ani taký, ktorý je neprimeranej výšky ako sankcia za nesplnenie zmluvnej povinnosti, a potom dohoda o vyplňovacom práve nemala byť ako porušená, keďže dlžník podpísal blankozmenku s údajom, ktorý sa v dohode o vyplňovacom práve nespomínal, čo však, keďže išlo o prejav dlžníka, nie pôvodného veriteľa, znamená, že dohoda o vyplňovacom práve nemôže byť ani neplatná, nielen porušená. Nadobúdateľ zmenky je chránený a nemožno mu rozpor s dohodou o vyplňovacom práve namietat, okrem prípadu zlomyseľnosti alebo hrubej nedbanlivosti, čo však v situácii predtlačenej sumy zmenkového úroku a neznalosti všeobecných obchodných podmienok v čase nadobudnutia zmenky znamená, že nadobúdateľ zmenky nemal žiadnu indíciu, aby pátral po dohode o vyplňovacom práve. Vo vzťahu k zmenkovému úroku vo výške 0,25 % denne samotné stanovisko NS SR jednoznačne požaduje posúdiť mieru primeranosti takéhoto úroku a zamietnuť žalobu v časti nad rámec primeranosti. Tento úrok sa počíta od vystavenia zmenky do splatnosti zmenky v prípade zmenky vystavenej na videnie, čo je moment jej predloženia dlžníkovi a od tohto momentu sa počíta zákonný úrok z omeškania vo výške 6 % ročne. Žalobca v odvolaní žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe bude vyhovieť s priznaním trov súdneho konania.

8. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 379, 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšku uplatneného nároku a vo výroku IV. o trovách prvoinštančného konania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

10. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacom konaní bol povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

12. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Co/31/2017-241 zo dňa 10.10.2017 s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 12.10.2017 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline podľa ust. 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

15. Za aplikácie ust. § 380 ods. 1 CSP v ďalšom svojom postupe bol odvolací súd viazaný rozsahom odvolania žalobcu, pretože nebol preukázaný ani jeden z dôvodov podľa ustanovenia § 379 pod písmenom a) až c) CSP. Krajský súd uvádza, že odvolaním žalobcu bola namietaná len výroková časť III., ktorou vo zvyšku uplatneného nároku bola žaloba zamietnutá, a závislý výrok IV. týkajúci sa trov súdneho konania. Výrok I. rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovie, a výrok III., ktorým bolo konanie o nároku žalobcu na zaplatenie zmenkového úroku nad 0,06% denne zastavené, neboli odvolaním žalobcu dotknuté.

16. Žalobca v podanom odvolaní kládol dôraz hlavne na charakter konania, ktoré bolo vyvolané pred okresným súdom podaným návrhom, a to konania v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“) a uplatneného nároku, ktorý vychádzal z predloženého originálu zmenky ako cenného papiera abstraktnej povahy, s poukazom aj na ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb., keď podľa názoru žalobcu nebolo možné vznášať kauzálne námietky, na ne prihliadať a tým ani viesť dokazovanie v smere kauzy, čím podľa žalobcu ako odvolateľa boli porušené ustanovenia Nariadenia, ako aj koncentračná zásada konštruovaná týmto Nariadením, pokiaľ žalovaný nevzniesol námietky voči zmenke podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia. Žalobca súčasne v odvolacom konaní namietal závery Spoločného stanoviska Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, na ktoré poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vzhľadom k rozsahu a podstate odvolacích dôvodov žalobcu primárne krajský súd uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný. Okresný súd prijal vecne správne závery vzhľadom aj k priebehu a postupu konania, vykonávaného dokazovania pred okresným súdom a výsledkom tohto konania bolo zamietnutie žaloby žalobcu vo zvyšnej časti.

17. Krajský súd na základe odvolacích dôvodov žalobcu nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k takým vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to ani po skutkovej,

ani po právnej stránke. Okresný súd vykonal dokazovanie na nariadenom pojednávaní, okrem iného oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Martin sp. zn. 18Er/363/2011. Ak okresný súd nariadením pojednávania vo veci zachoval tak práva žalobcu, ako aj žalovaného, nebolo možné sa relevantným spôsobom zo strany žalobcu brániť tým, že postupom vykonávaného dokazovania bolo zasiahnuté do práv žalobcu, prípadne žalovaného. Okresný súd práve z dôvodu, že je potrebné vo veci vykonať dokazovanie, nariadil pojednávanie, a tým tak žalobcovi, ako aj žalovanému, t.j. obidvom sporovým stranám, vytvoril rovnaké možnosti na uplatňovanie, ako aj ochranu ich práv a oprávnených záujmov, a preto nemožno dospieť k záveru o zásahu do uplatnených práv žalobcu v zmysle Nariadenia.

18. Krajský súd vzhľadom k uplatnenému nároku žalobcu, jeho posúdeniu okresným súdom a doterajšej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku, v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offo na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov SR v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné Stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru, ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

19. Okresný súd za dodržania ustanovení Nariadenia a cez úpravu čl. 19 Nariadenia v spojení s ustanoveniami O.s.p. v tom čase platného vo vzťahu k dokazovaniu správne postupoval, vychádzajúc i zo Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93, podľa ktorého : „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhliadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“, keď zabezpečil prieskum nároku uplatneného žalobcom v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má žalovaný nárok svoj základ, a to v situácii, ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku predložil súdu zmenku. Teda na bližšie zistenie povahy subjektov pôvodného záväzkového vzťahu ako aj z dôvodu komplexného posúdenia existencie záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského, súd prvej inštancie v konaní zabezpečil exekučný spis súvisiaci so zmluvou, ktorá bola uzavretá medzi žalovaným ako dlžníkom a prvým majiteľom zmenky ako veriteľom, z ktorého okresný súd zistil spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy.

20. V konkrétnych podmienkach danej veci odvolací súd zvýrazňuje tie zistenia a závery okresného súdu, ktoré v súvislosti s predtým vedeným exekučným konaním voči žalovanému sp. zn. 18Er/363/2011 viedli k zamietnutiu uplatneného nároku žalobcu vo zvyšnej časti, ak bolo zrejmé postavenie žalovaného ako spotrebiteľa v úverovom vzťahu s predchádzajúcim majiteľom zmenky zabezpečujúcej poskytnutý spotrebiteľský úver. Bolo preukázané, že zmenka sa kauzálne týkala a mala zabezpečovať poskytnutý

spotrebiteľský úver a z dokazovania dostatočne vyplynul záver okresného súdu, že pre chýbajúce zákonné náležitosti vyžadované pri úveroch poskytovaných spotrebiteľom malo ísť o úver bez úrokov a poplatkov, pričom okresný súd zohľadnil čiastočnú úhradu dlhu žalovaným zistenú z exekučného spisu.

21. Vychádzajúc aj z uvedeného spoločného stanoviska, aj keď v rozhodnom období (do 31.12.2010) samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bolo povolené, rovnako tak indosácia zmenky zabezpečujúcej spotrebiteľský úver, v danej veci bolo dôvodné poskytnutie ochrany súdom prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd zhodne so spoločným stanoviskom zdôrazňuje, že „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmienek zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

22. „Pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 ZZŠ by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. §17 obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný“.

23. „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadať na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

24. Okresný súd vecne správne postupoval, ak v súvislosti s uplatnenou pohľadávkou zo zmenky túto pohľadávku podrobil prieskumu na základe nariadeného pojednávania, ktorý prieskum bol v súlade aj s vyvíjajúcou sa rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, za vzatia do úvahy aj Spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015, aby sa tak zabezpečil princíp právnej istoty pri rozhodovaní v druhovo rovnakých veciach, ktorý princíp právnej istoty patrí k základným znakom právneho štátu, ktorým právnym štátom nepochybne je aj Slovenská republika, za akceptovania aj vysloveného záveru krajským súdom v zrušujúcom uznesení krajského súdu sp. zn. 13Cob/123/2015 zo dňa 4.9.2015. Pokiaľ vznášal žalobca v podanom odvolaní aj právnu argumentáciu vo vzťahu k Spoločnému stanovisku Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, krajský súd uvádza, že rozdielnosť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyžadovala zaujatie zjednocujúceho postoja k

právnej ochrane spotrebiteľa v takomto druhu vyvolaných súdnych sporov s uplatneným nárokom zo zabezpečovacej zmenky, a ak sa týchto právnych záverov Najvyššieho súdu SR držal v rámci rozhodnutia okresný súd a vo vyvolanom odvolacom konaní aj krajský súd, tak tento postup je zákonným postupom bez ohľadu na rozhodovaciu činnosť iných súdov, súdov iných štátov, na ktoré odkazoval žalobca v odvolaní.

25. K odvolacej námietke nesprávneho právneho posúdenia okresným súdom v závere, že dohodnutý zmenkový úrok vo výške 0,25% denne je v rozpore s dobrými mravmi, uvádza odvolací súd, že aj keď zákon č. 191/1950 Zb. výšku úrokovej miery neobmedzuje, nie je jej stanovenie celkom na ľubovôli výstavcu alebo doplňovateľa zmenky. Pri uplatnenom nároku je potrebné skúmať a zhodnotiť, či úroková požiadavka zmenkového veriteľa vyjadrená v úrokovej doložke je primeraná, t.j. či je v súlade s dobrými mravmi tak, ako to správne vykonal prvoinštančný súd. Stotožňuje sa odvolací súd so záverom okresného súdu, že úroková sadzba 0,25 % denne, čo ročne predstavuje 91,25 %, niekoľkonásobne prevyšuje úrokové sadzby uplatňované bankami, takáto sadzba úrokov je neprimerane vysoká a tým je v rozpore s dobrými mravmi, čo vyústilo do správneho záveru okresného súdu o neplatnosti úrokovej doložky podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

26. Za tohto dôkazného stavu v dotknutej prejednávanej veci nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu vychádzajúcou výhradne z doloženej zmenky, bez prihliadania na ďalšie skutkové a právne okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo procesne prípustným spôsobom za rešpektovania rozsahu súdnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanej právnym poriadkom SR a EÚ, a to i v rozhodnej dobe vzniku záväzkového právneho vzťahu, z ktorého pochádzajú žalobcom uplatňované nároky v tomto súdnom konaní. Posudzované rozhodnutie okresného súdu tak z procesného ani vecno-právneho hľadiska nevybočilo z rámca daného právnou úpravou aplikovanou okresným súdom, relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, v spojení s vyššie uvádzaným spoločným stanoviskom. Bolo preto dôvodné v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie, v spojení aj so závislým výrokom IV. o trovách konania.

27. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k výsledku odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorému však z obsahu spisu vznik trov odvolacieho konania nevyplyval. Preto o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovaný nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.